

מישיב גבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי

נפשי
בשאלתי

שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

אתם קרבים היום

יצר הרע בנפשו, וכמו שאומרים ביום הכפורים 'על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע', דלכאורה הלא גם כל שאר העברות שמגויים שם מקורם ביצר הרע, אלא שכאן מתוודים על עצם הדבר שמעוררים את היצר, וזהו עבירה מרה, כי עלינו לדאוג ולבקש שלא נבוא לידי יצר הרע."

ואליבא דאמת זה בעצמו הוא גם כן חלק מהמלחמה שצריך להילחם שלא לעורר את יצרו הרע; "אך אם כבר נתעורר בו יצר הרע, אין להתבהל כלל" אלא אדרבא "יש לכוור גודל יקרת וחשיבות מלחמה זו, כי אנו יחידים ממש בעולמו של הקדוש ברוך הוא שעלינו

נפל חובת היום במלחמת קודש זו, וכל פעולה קטנה שאנו עושים בזה 'מורפסן' איגרא, כי כל נקודת נחת רוח שיש לקדוש ברוך הוא ממה שמתאכזרים על עצמם שלא למכור הבכורה בעד נזיר עדישים ושומרים על קדושת המחשבה, יקרה מאד מאד למעלה."

"וכבר האריך בזה מוהר"ת כמה יש לייקר כל התגברות קטנה במלחמה זו... וזה לשונו: "צריך כל אדם לידע, שחוט השערה יקר מאוד מאוד... וכן אפילו

בענייני תאוות והרהורים שמתגברים על האדם בכל יום, ובודאי מי שהוא איש כשר קצת יש לו יסורים גדולים מזה ומתגבר בכל עת נגד המחשבות והרהורים, וכל תנועה שמנתק את עצמו מהם כחוט השערה הוא יקר בעיניו יתברך מאוד מאוד, כי הוא ידע יצרנו וכו', וידע איך היצר הרע מתגבר על כל אחד ואחד, ועל כן יקר בעיניו יתברך כל תנועה ותנועה אפילו היא כשערה ממש מה שהאדם מושך את עצמו מהסטרא אחרא אל הקדושה..."

(אוסף אמרים קדושה, מאמר ח).

לא נותר לנו לעת נסיון אלא לשמוע את קול קריאת הכהן המשוה: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קְרִיבִים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל אֲבִיכֶם, אֵל יִיךְ לְבַבְכֶם אֶל תִּיבְּרָאוּ וְאֶל תִּחְפְּזוּ וְאֶל תִּעְרָצוּ וגו'... כי התעוררות של מלחמה בלב פנימה אינה סימן של 'יחוק' אלא קריאת חיבה של "אתם קרבים היום... אל תראו ואל תערצו".

בין החיילים שחזרו משדה הקרב עמד חייל אחד מצוחצח נקי ומזהיר, נראה היה ממש כביום צאתו לשדה הקרב. אך בעוד שפני חבריו היו מאירים ושמחים על אף היות מדיהם מאובקים וקרועים לשליש ולרביעי ופניהם וידיהם חרושי פצעים ושריטות, הרי שעגנה כסתה את פניו הנפולות.

על מה ולמה הנך עצב תמהו קרוביו אשר באו להשתתף במסיבת הנצחון, "הרי חזרת עטור נצחון יותר מכולם, הצלחת לשמור על עצמך בתכלית השלימות, כלום לא נגרע ממך ומגופך החסון, וכי אין ראוי שתצהל ותשמח יותר מכל שאר חבריך השסועים".

"הלא כשוטים תדברון" - השיב להם החייל - "ולמה לא תחשבו האיק ולמה נשארו בגדיי נקיים ופני וידי חלקות. הלא אילו הייתי אף אני בקשרי המלחמה הלא כחבריי הייתי נראה ומחלקם היה חלקי. דא עקא שכאשר יצאתי לדרכי אבדו אורחותיי ותחת להגיע לשדה הקרב מצאתי את עצמי מטייל בגנות ופרדסים אשר שמה לא היו אויבי המלך, ומאחר שכן לא זכיתי אף אני להעלות נחת רוח לפני מלכי ולהיות חלקי עם חבריי עטורי הנצחון".

"כל נצחון היצר הוא דוקא כאשר היצר מתקרב ובא, כי בעת מלחמה - ובפרט במלחמת פנים אל פנים כדרך הלוחמים בימים הקדמונים שהיו נצבים שלופי חרב זה מול זה - הרי כאשר האדם עומד מרחוק, מצד אחד היא מעלה כי האויב אינו יכול להזיק לו, אבל מאידך יש בזה גם חסרון, כי האדם אינו יכול לכובשו. אמנם כאשר האדם קרב ובא - אף שהדבר מסוכן יותר - אולם אז גם ניתן להרוג ולכלות את האויב. וכך גם במלחמת היצר, כאשר היצר כבר הופיע ובא בקרבתו יש לצאת למלחמה ולהביץ שעתה הוא העת לנצחו, והעיקר לעורר אז בנפשו עוז ואכזריות, להיות אכזר על עצמו, כי האיש הירא ורך הלבב אינו יכול לצאת למלחמה. יש לכוור שאכזריות זו היא הרחמנות הגדולה ביותר... ולעולם לא יתחרט ממה שהתגבר ועמד בנסיין".

והגם שבמלחמת היצר אין לאדם להכניס עצמו בקשרי המלחמה אלא "יש לעשות כל מה שאפשר שלא לבוא לידי יצר הרע, כי הוא דבר חמור מאד כשמגרה

• שאלה • עשיתי הרבה נארישקייטן במשך חיי, אני מלא חרטה ואין לי מנוחה ממה שעשיתי?

תשובה: העבר צריך לשמש אותך כלימוד איך שלא להתנהג בעתיד, ולא סיבה לשבור את העתיד. זה כלל גדול: יש לקחת את העתיד ולתקן את העבר, ולא ליתן לעבר לקלקל את העתיד ח"ו.

• שאלה • אני נכנס בעזר ה' לישיבה קטנה איזה קבלה אקבל על עצמי?

תשובה: שכל יום בתחילת סדר הישיבה בבוקר תלמד השעה הראשונה ברציפות.

• שאלה • איזה ספר מוסר צריך להתחיל בחור צעיר?

תשובה: התחלת החסידות והעבודה היא בספר מסילת ישרים, אך אם רואה שאינו מבין כראוי יתחיל בספר פלא יועץ.

• שאלה • נכנסתי לישיבה קטנה ומקוים בי מאמר חז"ל "כל ההתחלות קשות" קשה לי להתרגל לסדרים, החברים, המרחק מבית הורי וכו', איך אחזיק מעמד?

תשובה: תשקיע עצמך בלימוד התורה ובפרט בחלק הלימוד שאתה מרגיש בזה גישמאק ואל תתייחס לכל הדברים הטורדים אותך, עד שיעבור תקופת ההתחלה ויקויים בך "מכאן ואילך יעבר לכך".

השגת נעימות הבורא תלויה בעמל התורה

מתוך שיחה לבחורי ישיבת ויזניץ מאנסי ב"ש - י"א תשפ"ה

יזכה לנועם בגדלות הבורא יותר ויותר,
בעזרת השי"ת.

הבחורים יוצאים ל'בין הזמנים' מה העצה שלא לבטל את הזמן?

הכלל הראשון הוא ללמוד בכל יום ויום
פרשה אחת חומש עם רש"י, במשך
השבוע יזכה ללמוד כל הפרשה כולה,
ואז יזכה לטעום נעימות חדשה בשעת
קריאת התורה בשבת קודש, כיון שלמד
היטב כל פסוק עם רש"י כראוי. אין זה
דבר קשה, זהו דבר קל מאד.

בכל יום תיכף אחר התפילה, יפתח חומש
וילמד בכל יום חלק מהפרשה, משני עד
שלישי, משלישי עד רביעי וכו', וילמד
היטב עם רש"י.

עלינו לדעת שהתורה איננה ענין זר, זוהי
התורה שלנו, הקב"ה נתן את התורה
בשבילנו ממש, לפי היצר הרע שלנו,
ולפי היצר טוב שלנו, אנו צריכים לעסוק
בתורה ולקיים את התורה.

העולם הזה מלא טעותים, מלא מדות
רעות, איפה יש אמת בעולם? עלינו
לדעת כי התורה הקדושה היא האמת,
אמת ויציב ונכון, כמה שזוכים להתדבק
בתורה, נזכה אח"כ להשיג יותר אמיתות
מציאות הבורא ית"ש.

בחורים שואלים איך יזכו לטעום טעם חיבור לתפילה.

האמת היא שנקודת הנועם בתורה
ותפילה תלוי בשמירת הברית, כמה שיש
לאדם יותר שמירת הברית, הוא טועם
יותר געשמאק ותענוג בתורה ובתפילה.

וצריך לדעת שבענין שמירת הברית צריך
להתנהג במסירות נפש ממש. כי פגה"ב
הוא כסילות וטפשות, זה מטשטש את
המח לגמרי, עד שאינו יכול להבין את
הקב"ה כראוי. כמה שזוכה יותר לשמירת
הברית, במסירות נפש במחשבה דיבור
ומעשה, כך זוכה יותר להתקרב להשי"ת
כאן בעוה"ז, וגם לעתיד יזכה יותר ויותר
להשיג בנעימות גדולה ה' שזהו הנועם
הגדול ביותר בעולם, והחכמה הגדולה
ביותר בעולם.

מבחן ההבנה בלימוד 'תוספות'

כשלומדים 'תוספות', יש לדעת, שלא די
שיוכל להסביר את ה'ואם תאמר' ואת
ה'ויש לומר', אלא כל זמן שנדמה לו
שיש תיבה אחת מיותרת בדברי התוס',
סימן שעדיין לא הבין את התוס' כראוי.
רק כשיאיר לו כל תיבה ותיבה, ויבין איך
היה חשוב ונחוץ כל תיבה ממש, זה נקרא
הבנת התוס'. וזהו כלל גדול מאד.

אם לומד תוס' ורואה שאין מלה אחת
מיותרת בדברי התוס', כל דבריהם
מדויקים לא פחות ולא יותר, זהו סימן
שזכה להבין את התוס' ווי ס'דארף צו זיין.
אבל אם נדמה לו שתוס' דיברו מדי הרבה
או מדי קצת, חסר בו בהבנה הראויה
בתוס'. וצריך לדעת הכלל הזה.

אשרינו מה טוב חלקינו שיש לנו רכוש
גדול כזה, רכוש גדול ונפלא כזה, התורה
הקדושה שניתנה למשה בסיני, תורה
שבכתב ותורה שבעל פה, ואנו לומדים
בדעת שמלוּבש בתוך העולם הגשמי,
והוא דעת קדוש מאד.

אשרינו מה טוב חלקינו, אנו צריכים
להיות בשמחה שאנו זוכים לעסוק
בתורה, ולהתנייג בתורה.

ככל שיבין יותר, ישיג יותר

אין דבר יותר טוב בעולם, לא ברוחניות
ולא בגשמיות, כמו הבנת התורה"ק
בהבנה ראויה, שהיא דעת הבורא יתברך,
כשהאדם זוכה להבין היטב את הגמרא,
את הקושיא ואת התיורץ, כך יזכה
לעלמא דאתי להשגה טובה בגדלות
הבורא, כמה שאדם מבין יותר טוב
גמרא ותוספות בעולם הזה, כך יהיה לו
יותר נעימות והשגה בנעום ה', אין דעם
גשמאק פון דעם הייליג בורא, כי זהו
תמצית אהבת ה' ויראת ה' שנתלבש
בהיות דאביי ורבא, אלא שבעוה"ז
לומדים את זה באופן הפשוט.

כמה שידע יותר בעוה"ז את הפירוש
יותר ויותר, יזכה לעולם הבא להרגיש
יותר נעימות בגדלות הבורא, ונזכה
להרגיש איך שזה יעבור מהפירוש
הגשמי להשגה אלקית ורוחנית, זה מה
שנזכה לטעום לעתיד לבא, והוא גן עדן
אמיתי שניתן למי שמתנייג בתורה"ק, כך

וקרא בו כל ימי חייו

חז"ל אמרו (ברכות יז ע"א) "נשים במאי קא זכיין, באקרויי
בנייהו לבי כנישתא" שמביאים בניהם לבית המדרש. וכן
עבור שהם ממתנינים לבעליהם עד שיחזרו מבית המדרש.

ידוע בזה הדקדוק, מה היא השאלה 'נשים במאי קא זכיין',
והלא יש להם כל המצוות שאין הזמן גרמא שהן מחויבות
בהן, ועוד יש מצוות הרבה, כגון לאוין ועוד, שהן מחויבות
בהן, ומהי השאלה 'במאי קא זכיין'.

ומבאר הגר"א, שאמנם בכל מצוה יש דבר סגולי מיוחד
במינו, אבל עצם מציאות החיים זהו התורה, ובלא התורה
דומה האדם למת שהגם שיש לו רמ"ח אברים ושס"ה גידים
שלמים - אבל אם אין בו רוח חיים אין בו מאומה. כמו כן
הוא האדם בלא התורה, אם אין באדם תורה, אף שיש לו
כל המצוות, חסר לו עצם חיותו, ורבינו כתב בלשון נשגבה
(בתורה נז): 'וקרא בו כל ימי חייו - על ידי התורה מקבל האדם
תורה מהשי"ת בעצמו'.

וזאת היא השאלה; נשים במאי קא זכיין, כלומר מאין
שואבים את חיותם אם אין להם תורה, כי הרי בלא התורה
אין חיות. על זה אמרו חז"ל, שעל ידי הפעולה שהן עושות
למען התורה (לבניהם ולבעליהן) זהו מקור חיותם, וממילא
יאירו כל חייהם על ידי המצוות שלהן שהן מקיימות.

(הכנה לשבועות שנת תש"ס לפ"ק)

למען יאריך ימים על ממלכתו

רבינו כותב (בתורה נז) ש"צריך להמשיך אריכות ימים
להמלכות", שלא תהיה "הרבנות מקברת את בעליה", כי
ח"ו, כשאדם מנהיג מלוכה בעוה"ז והיא מנותקת מאלקותו
ית"ש - הרי היא נדונית לכליון ואבדון, והיא נחרבת לגמרי,
וגם את בעליה היא מקברת. לכן דייקא ע"י התורה מביאים
אריכות ימים בתוך המלכות, כי ע"י התורה הוא בחי' מלך
דקדושה, ומנהיג מלכות דקדושה, בבחי' מלכותו של
הקב"ה, וזה קיים לעד, כי מלכות הקב"ה היא נצחית. נמצא
שע"י התורה ממשיכים אריכות ימים במלכותו. לכן נאמר
בפרשת המלך "והייתה עמו", שתמיד יאחז בתורה, "למען
יאריך ימים על-ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל" (דברים יז
ט). ו"כל ימי חייו" עולה על החיים דלעתיד, כי ידוע שכפי
מידת ההשגות אלקות שזכה לה האדם כן הוא מידת חייו
לעתיד. כי החיים בעולם הבא הם כפי שהאדם מרגיש את
זיו השכינה, וכמו שהקב"ה חי וקיים כן האדם הווכה לזיו
השכינה - חי וקיים, וזה מצד שמשיג את השי"ת ודבק בו
ע"י התורה הק'.

בליקוטי מוהר"ן תורה כ"א כתב רבינו: "חיים נצחיים הם
רק להשי"ת, כי הוא חי לנצח, ומי שנכלל בו ית"ש הוא
ג"כ חי לנצח. וכן אין שלמות רק להשי"ת, וחופץ ממנו
כולם חסדים. ומי שהוא נכלל בו יש לו שלימות. והעיקר
הכללי שיהיה נכלל באחד הוא ע"י הדעת אותו ית', כמו
שאמר החכם (הביאו האברבנאל פ' תשא בד"ה השאלה הח') 'אילו
ידעתי - הייתי', כי עיקר האדם הוא השכל, ועל כן במקום
שחושב השכל - שם כל האדם, וכשיודע ומשיג בידיעת
השי"ת (כלומר שהוא לומד את תורתו הק') - הוא שם
ממש.

(אוסף אמרים - תורה, פירוש דאורייתא)

הרנינו לאלקים

ומהולל מאוד בעיר אלקינו הר קדשו". כי עד אז לא ידעו היכן היא נקודת העולם, ואז נתגלה.

כי הבית המקדש אכן נקרא "צוואר" (ראה שיר השירים ד, ד וברש"י שם), והצוואר הוא המקשר בין הראש להגוף, והרי העולם הזה בלי העולם הבא הוא פירוד מהשי"ת ח"ו, כדוגמת הגוף שנפרד מן הראש, ודוגמת החיות של הסטרא אחרא שהוא כמו החיות של זנב הלטאה ש(אע"פ שהיא מתנענעת ומקפצת) אין בה חיות אלא מיתה. והבית המקדש הוא הצוואר שמקשר את העולם הזה עם העולמות העליונים, את הבריות להשי"ת. ודבר זה גילה השי"ת לאברהם אבינו באלף השני, וזה היה החידוש של האלף השני.

אלף השלישי - תורה, הרביעי - החורבן

ובאלף השלישי הרי היה המעמד הנשגב של כל הבריאה שהוא מעמד קבלת התורה, ולכן השיר של יום זה - דהיינו של האלף השלישי - הוא "אלקים נצב בעדת א-ל".

ובאלף הרביעי היה חורבן הבית המקדש - קע"ב שנה לפני סוף האלף הרביעי, דהיינו 'עק"ב' שנה. ולכן השיר של יום הוא "א-ל נקמות ה' א-ל נקמות הופיע", שהשי"ת 'נקום נקמת דם עבדיו וחורבן ביתו, ויבראו מלאכים ומנהיגים ראויים.

הקשר היחידי עד הגאולה באלף השישי

ובאלף החמישי - שבעה"ר עדיין נמשך עד זמננו אנו, עד שתהיה הגאולה בתוך האלף השישי שאנו נמצאים בו עתה, שאז יתקיים "ה' מלך גאות לבש" ועד אז נמשך האלף החמישי - שהשיר של יום שלו הוא "הרנינו לאלקים עוזנו" - איין קשר מיטן אויבערשטן איז דא [קשר אחד יש לנו עם השי"ת, והוא]: רינון פה! רינון פה בתורה; רינון פה בתפילה, רינון פה של דיבורים קדושים! זה מה שיש לנו! זהו הקשר היחידי אשר על ידו נעשים כל התיקונים!

ואשר על כן, עלינו לדעת נכוחה, שזהו עניינו של רביה"ק - "דאס איז דעם הייליגן רבי'נס זאך!". להחזיק במעוז כוח הפה שיש לנו! לא לקלקלו ולטשטשו על ידי דיבורי לשון הרע ורכילות! אלא לתקן תיקון הדיבור ולקדש את הפה ולטהרו בדיבורי קודש של תורה ותפילה ודיבורי אמונה וקדושה! זיך האלטן ביים דיבור! זאגן אסאך! לעסוק הרבה בדיבורי קודש לה'!

מעץ הדעת וגרם חורבן נורא בעולם, כי (מבואר מהאריז"ל ש)העולם שלנו היה גבוה ונעלה בארבע מדרגות יותר מעולם המלאכים, ועל ידי החטא הוריד והשפיל את העולם בארבע עשרה מדרגות מתחת - עד תהום רבה בתוך הקליפות, ונעשה עולם גשמי וחומרי ביותר! כזה חורבן נורא נעשה אז!

ואחר כך כאשר קין הרג את הבל אחיו - והוא הרי בו היו כלולים שליש מנשמות העולם, ובתוכם הרבה נשמות צדיקים, כמו אלישע, יחזקאל הנביא, חזקיהו מלך יהודה, רבן יוחנן בן זכאי, האמורא אב"י, רבי חיים וויטאל, ועוד צדיקים ונביאים היו כלולים בנשמתו, וכאשר הרג את הבל נעשה קלקול נורא ואיום.

רינון פה! רינון פה בתורה; רינון פה בתפילה, רינון פה של דיבורים קדושים! זה מה שיש לנו! זהו הקשר היחידי אשר על ידו נעשים כל התיקונים!

ובכל זאת, גם אחרי שני קלקולים נוראים אלו שגרמו להחשיך את העולם, עדיין היה אור העולם זך ונקי, וכמו שמצינו שאחרי שהרג קין את הבל, שמע קול אלקים מדבר אליו (בראשית ד, ט): 'אֵי הָבֵל אֶחָיךְ' - כמו נביא ששומע קול ה'! וכאמור שאכן היו בו נשמות נביאים. [וכיון קלקולו היה 'וְאֵל קִין וְאֵל מִנְחֹתוֹ לֹא שָׁעָה' נעשה התיקון על ידי אלישע שהוא אותיות "אלי ש"ה"].

על כל פנים האויר היה זך עד שהיו יכולים לשמוע את מאמר ה' כאן בעולם הזה, וזה מרומז באלף הראשון "לה' הארץ ומלואה" - שפע הבריאה הוך שהיו יכולים להכיר את מי שאמר והיה העולם.

האלף השני גילוי נקודת הבריאה

ובאלף השני היה חידוש שאחרי ירידת הדורות שהיה בדור המבול ודור הפלגה, נתגלה גדולתו של אברהם אבינו שהיה הראשון למאמינים שגילה את בוראו, והשי"ת גילה לו את נקודת הבריאה שמשם תיקון כל העולמות, והוא "הר המוריה". ועל כן אומרים אז השיר של "גדול ה'

כח הדיבור

אחת מהיסודות האתנים שהטביע רביה"ק בעולם הוא יסוד הדיבור! לבקש מהשי"ת בדיבור פה! ללמוד תורה הקדושה בפה! כי הדיבור יסודו ושורשו הוא "בדבר ה'", ועל ידי יסוד הדיבור יכול האדם לתקן כל הצירופים רעים על העוונות שעשה מעודו. הכל על ידי דיבורי תורה ודיבורי תפילה! זהו סוד נורא ויסוד נפלא!

'אמירות' בחודש אלול ובימים הנוראים

ואכן אנשי שלומינו היו מרבים באמירות, ובפרט בחודש אלול ובימים הנוראים, זכורני מימי ילדותי - אז לא היו משקיעים להסביר לילדים רכים על הומנים הבאים, ולא ידעתי על כך שבא חודש אלול - ב"ה כהנים מקדימים ומסבירים לילדים ענין חודש אלול והתשובה, על כל פנים זכורני איך אחר התפילה היו אנשי שלומינו נשארים בבית המדרש ואומרים 'אמירות', אחד אומר "תנ"ך" והשני אומר "תיקונים", השלישי עוסק ספרי רביה"ק ואילו הרביעי משתפך נפשו בספה"ק 'ליקוטי תפילות', כך מידי יום ביומו, ולא ידעתי מה יום מיומנים, וכי עולם חדש הוא זה... וואס עס האט זיך אפגעקאכט אן אלול... עס איז נישט געווען קיין צייט א רגע! [לא היה זמן רגע אחת לבטל!].

באלף הראשון היה האויר זך ונקי

וענין הדיבור כי רב הוא מובא מהגאון מוילנא זי"ע בשם הוהר"ק, על מה שאמרו במשנה סוף תמיד על השיר שהיו הלויים אומרים בבית המקדש, שטעם שאמרו ביום הראשון "לה' הארץ ומלואה" וביום השני "גדול ה' ומהולל מאוד", כי הבית המקדש הוא הרי השורש של כל הבריאה, אכן שתיה שממנו הושתת העולם (יומא נד ע"ב), כי כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל העבודות שנעשו בבית מקדש.

וכוונת המשנה למנות את כל ה-שית אלפי שנין של בריאת העולם. והיינו שיום ראשון הכוונה לאלף הראשון, שאז הושפע שפע רב, שאין לנו שום השגה איזה שפע היה אז, ומובא (ע' מדרש רבה בראשית יג, ט) שהיו הגשמים יורדים אחת לארבעים שנה והיה מספיק לכל השנים. ואנשים חיו מאות שנים בבריאות הגוף בשלימות, ועד ימי נח לא היו מיחושים של חולי הגוף כלל, והיה שפע של זהב בעולם.

והחזון איש זי"ע מביא במקום אחד (ראה אמונה ובטחון לחזו"א פרק ו' אות ג'), שאדם הראשון אכל

משיב דבר מכתבים ממורד בעניני רחוקים

תיקוני אלול

ב"ה יום ד' בין כסה לעשור תשל"ז

והרמ"ק שלקבל בזיון באהבה זה תיקון נפלא יותר מאלפים ורבות תעניות וסיגופים (זה ראיתי מהחיד"א בשם האר"י הק').

וטוב יותר שבעת קבלת הבזיון באהבה לכפרת עונות או לא יחשוב מהאיש המביישו, כי אם אחר עבור זמן שאין הדמים רותחים כ"כ. ואולי אולי גם זה רמז רבינו בזה שמביא את הדבר הזה בסוף התורה.

הסימן הזה נאמר ע"י רביה"ק בעשרת ימי תשובה. והשי"ת יוכנו שלא נחמיץ את הזמן ונדרוש את ה' בהיותו קרוב, שאז יש חשיבות בתפילת היחיד כרבים כמובא בחז"ל (ר"ה ית).

וכתיבה וחתומה טובה לנו ולכל ישראל לחזות בנועם ה' כי עיקר הזכרנו לחיים' ששונים כ"כ פעמים בימים אלו הם עולים על חיים נצחיים עם השי"ת בספר החיים, גם חיים ארוכים בעולם הזה לזכות על ידם לחיים אמיתיים...

הסיום של סימן ו' בליקו"מ, לדון החולקין לכף זכות וכו', קשור להתחלת התורה שמדבר מענין לקבל בזיונות באהבה.

כי אמנם הגם שכבר הגיע לכך שמקבל בזיונות באהבה, בכל זאת זה רק כלפי עצמו, אבל את המבזה הוא דן לכף חוב על רוע לבבו (שלכאורה זה לא מוריד מהתיקון של ישמע בזיונו ידום וישתוק). ע"ז מסיק רבינו הק' בסיום התורה, שאם רוצה להשלים התיקון של קבלת בזיונות באהבה, יחפש וימצא זכות גם במבזה, כגון לחשוב שהמבזה התכוון לשם שמים לדעתו, או שטועה בו, או שאינו מבין עד כמה מגיע לי הצער.

וזה תלוי הרבה בזה שיש לו אמונה שלמה שהשי"ת בהשגחתו רצה לכבדו עם התיקון הזה של שמיעת הבזיון, שכפי לשון רביה"ק הוא מסתיר בזה שם 'אק"ק' בהסתרת פנים, ושבוה דייקא יהפוך את הבזיון לכבוד ה' וביחית היצר. כי בתוך הדחיה שם לו השי"ת את התיקון הנפלא עד אין קץ. כמובא מהאר"י

יום ג' [שופטים] א' דר"ח אלול [תשל"ל] פעה"ק ירושלם ת"ו בב"א

ואנ"ש נוהגים להרבות באמידות בחודש אלול (ראה ביוכבי אור' אנשי מוהר"ן אות כה): ספר התיקונים, תהלים וספרי רבינו, וכן יש אומרים את כל התורה, היינו תנ"ך מתחילה ועד סוף. ומובא מרבינו (ליקו"מ ח"ב פז) שחודש אלול מסוגל לתיקון היסוד, וגם למצוא זיווגו ההגון.

אכן טוב לאדם שיהיה לו שיעור באמירה לבד, כי זה מקדש את הדמים, ורואים בזה תועלת רבה.

ואסיים בברכת כוח"ט בגוף ובנפש לנו ולכל ישראל.

יעקב מאיר

בסימן יט בליקוטי מוהר"ן מקשר רבינו את הענין של לשון הקודש (היינו דיבורי תורה ותפילה) ושמירת הברית, שתלויים זה בזה. ורבינו מתבטא שם בלשון "שזה (תפילה) בלא זה (שמירת הברית) אי אפשר להיות", היינו שמירת הברית ולשון הקודש, וכל מה שנוקמים ביצר הרע יותר, נפתח הפה יותר לדיבורי תורה ותפילה. וכן כל מה שעוסקין יותר בלשון הקודש - נתקדשין יותר הדמים וזוכין יותר לקדושה.

ומובא מרבינו ז"ל שצריכים כל כך לעסוק בדיבורים קדושים עד שלא תשאיר טיפת דם שלא עבד בה את השי"ת (לק"מ ס' עה).

נפשות חסידיות סיפורים ולקחיהם מאת מורד שליט"א

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

בינו
לבין
קונו

כח התשובה
הוא בבחי'
"עוקר הנדר
מעיקרא" -
ונעשה על
ידה כאילו
לא חטא
מעולם

את מצבו הרפואי, נסע כהרגלו למירון לציון התנא הק רשב"י זי"ע.

מיד בהכנסו פתח ודיבר כדרכו: "ר' שמעון, דו ווייסט דאך מיין מצב אז עס איז גארנישט פשוט..." "אתה הרי יודע את מצבי שאיננו פשוט כלל..." ואני צריך רפואה וישועה..." זה היה נוסח דיבורו תמיד בהגיעו לרשב"י, בחיות ובפשטות ובדבקות שאין לתאר... וזה היה ידוע לכל מי שהכיר את ר' יונה ע"ה.

אני עצמי זוכר בצעירותי כיצד היה ר' יונה מתפלל בחיות ובנעימות. זהו כוחו של דיבור, המחבר והמבטא את הקשר לה' באופן נפלא, וללא ספק היא הסגולה המועילה ביותר לזכות גם לאמונה כראוי.

הרה"צ רבי יונה לעבל ע"ה, היה משוחח ומדבר אל השי"ת בכל עת ורגע, ותמיד ראו אותו כשפתותיו נעות וממלות שיחה בינו לבין קונו.

סיפר לי בחור אחד שנתקרב לרבינו ברבות הימים, שפעם אחת התפלל בשטיבלאך ועמד מאחורי ר' יונה, ושמע איך הוא מדבר אל השי"ת "כדבר איש על רעהו" ממש, "רבונו של עולם דו ווייסט דאך דעם אמת וואס טוט זיך מיט מיר..." "אתה הרי יודע את האמת מה שנעשה עמך..." בפשיטות כזאת ובמתקנות כזאת, ומזה ראו הכל וחשו בקיורה המיוחדת שיש לו אל השי"ת כביכול, באופן תמידי.

וכאשר לא חש ר' יונה בטוב, אחר שהבין

מזל טוב למורד הגה"צ שליט"א ולנכדו הרה"ח ר' יצחק בוקשפן חתן הרה"ח רבי זלמן רונבוים לרגל נשואי בנו החתן הר"ר דוד אליהו נ"י, בע"ה ביום רביעי י' אלול באולמי "אור החיים" רח' יואל 13 ירושלים תובב"א

מזל טוב למורד הגה"צ שליט"א ולנכדו הרה"ח ר' אברהם קוויץ חתן הרה"ח רבי ישכר פלדמן לרגל נשואי בתו עב"ג החתן הר"ר אריה ב"ר ישראל גוטמן, יום שני ח' אלול, 'אולמי גוטניק' ירושלים תובב"א